אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה. — אבג"יתץ
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא. — קרע"שטן
נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם. — נגד"יכש
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גְּמְלֵם. — בטר"צתג
חֲסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ. — חקב"טנע
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ. — יגל"פזק
שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת. — שקו"ציית
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

איזהו

ליקוטי הגר"א

שם מ"ב אַבְגִּיתִין (בהע"ל אַבַּגִּיתִין, ובהע"ל אַבַּגִּיתִין) קְרַע שָׁטָן (בהע"ל קְרַע שָׁטָן) נְגַד יְכַשׁ (בהע"ל נְגַד יַכַּשׁ) בְּטַר צְתַג חֲקַב טְנַע (בהע"ל חַקַּב טְנַע) יְגַל פְּזַק (בהע"ל יָגַל פְּזַק) שָׁקוּנִית. אַדִּירִירוֹן בַּהִירִירוֹן גְּבִירִירוֹן (לה"ל גְּהִירִירוֹן כמ"ש בתיקונים מוכח לשטה בליקוטים) יִגְבַּהַיָּה תְּלַטְיָה צְתַנְיָה. קְדַטְיָה רְגַרְיָה עְרִירְיָה שַׁגְעִיָּה טְלַטְיָה נַהֲרִיָּה. נְשִׁמַרְיָה גְּעַרְיָה דְּהַרְיָה (בהע"ל דְּהַרְיָה אבל בפרדס שבר פרטי הבאות פ"ה בטוכחת רלאונה) יְעַלְיָה בֶּסְיָה (אבל בפרדס איתא כַּסְיָה וכן מוכח לפי סדר הקולות והו"ק) שְׁגִיוֹנָה (בהע"ל איתא שְׁגִיוֹנָה אבל בפרדס איתא ביו"ד אחר הנו"ן אבל בשם איתא שְׁנִיוֹנָיָה) בוּעֲלִיָּה טַוְרִרְיָה רַמְיָה צַצְיָה תְּהַבְהָיָה גַּלְגַּלְיָה (בהע"ל גַּלְגֵּלְיָה ובהע"ל בקטן תחת הגי' ובפרדס בטוכחת ל') חֲנַנְיָה קָתָקָה בְּהַבְהַבְיָה טַוְהַוְיָה (בהע"ל אחר טָוְהוּיָה) גְּתַנְיָה עַמַּמְיָה. יְהַלְלִשְׁרִיָּה גּוֹרַרְיָה (בהע"ל גּוֹרְרַרְיָה וכ"ה בפרדס) לְמַמְרִיָּה (בהע"ל לְמִמְרִיָּה אבל בפרדס בטוכחת ל') פְּקוּרְקַרְיָה זְהַרְזְהַרְיָה (בהע"ל אחר זְהַר זְהַר זְהַרְיָה וכ"ה בפרדס) קְמַלְיָה. שַׁתְהוֹדַרְיָה קְדוּשִׁיָּה וְהַאֲלֵאלִיָּה (לה"ל ע' בפרדס) צְעַדְיָה יְתַהַרְרְיָה תַּמְתֵּלְיָה:

אַרְפַנִיאֵל בּוּאֵל גַּבְרִיאֵל יוֹפִיאֵל תַּוּמִיאֵל צַדְקִיאֵל: קַבְּלִיאֵל רַחְתִּיאֵל עַזְזִיאֵל שַׁמְשִׁיאֵל טַוְפִיאֵל נַגְדִּיאֵל: נַחֲלִיאֵל גַּבּוֹרִיאֵל דַּיְלִיאֵל יְהוֹדִיאֵל כַּסְיִאֵל שַׁעֲרִיאֵל: בַּרְכִיאֵל מַזְפְּעִיאֵל רַחְמִיאֵל צַפּוּעִיאֵל תַּרְוּמִיאֵל גַּרוּדִיאֵל: חַזְזִיאֵל קַוּמִיאֵל בַּרְקִיאֵל טַהֲרִיאֵל נוּרִיאֵל עַמִּיאֵל: יַסְרִיאֵל גַּדִּיאֵל לַהֲבִיאֵל פַּנּוּאֵל זְכַרְיִאֵל קַרְבִּיאֵל: שַׁלְגִיאֵל קַרְבִּיאֵל וַוִיאֵל צוּרִיאֵל יַלְפִיאֵל תַּבְרִיאֵל: (עכ"ל בהדרת קודש עם הגהות): (עוד כתב שם ח"ל.) שם מ"ב בגבורה

יולא

אמרי שפר

סוד שם מ"ב היולא מפסיק בראשית עד כ' של וכהו הילופי אלפי ביתות שונים. והנה לבארו צריך ביאור רחב מאד. אך בכאן בדרך כלל נבאר מעט מה שיתבנו ה' יתי'. ידוע כי סגולתו הוא מועיל מאד לענין היחודים כי בשעה שהאדם מתכודד בשכלו להבין היחודים ומדמה בדעתו כאלו יצא מאויר הזה הגשמי ונכנס באויר הנ"ע ואז ע"י סגולת השם הזה משופף שמה באויר הנ"ע ורואה שם מה שצריך לראות ומשיג שם השגות נפלאות. והענין כי בפסוק בראשית אחרי שהוא מדבר בעניינו הבריאה והוא ל' מעשרה מאמרות בודאי נרמז בו כוחות הבריאה. כי זה כלל גדול בכל העניינים, כי כל פסוק שמדבר באיזה ענין

נרמז

יולא מבראשית מ"ב אותיות הראשונות. וכן יולאת מפסוק אחרון ולכל היד החזקה עד ישראל ולא עד בכלל: (עכ"ל):

שם **אבג יתץ** נרמז בפ' ויקבור **א**יתו **בגי** ובר"ת **ת**ולה **צ**וה לנו משה. והשם קאי עליו. [ת'] רוחו של משה שהוא רוח אלקים מרחפת על פני המים. בג"י י"ג מדות של התורה. והוא לפון בתורה וזהו ר"ת ה"ן לפון תורה. והוא י"ג תיקונין דת"ת, שם שורש נשמתו כידוע. והשם הזה הוא בחסד שמשם התורה כמ"ש מימיני אש דת למו וכן י"ג מכילין דרחמי משם שהוא שרש הע"ב שמות שהן בחסד. וכן נרמז השם בחיבת בראשית כי תש"ר של בראשית הוא אב"ג באתב"ש. י' של ית"ן י' של בראשית והוא תשר"י שבו עתידין ליגאל משיח' דמשיח בן יוסף וכו כלתוך השור והוא השור הג"ל דשם הנ"ל.

(שהוא גי' שור) וכו ת"ן שבירה דלהון. (ויתבאר לקמן בעה"י):

שם **קרע שטן** בגבורה שהוא יום שני כי קרע הוא בימה שהוא קרע את הים והמים הויתם ביום שני וכו נקרע המים בין מים עליונים לתחתונים. ואתמר בו יהי רקיע בתוך המים ובקרע אותיות קרע שהוא קרע בין מים למים. וכן שטן נרמז ביום שני כי בו בריאת הש"ן כמו שארז"ל גיהנם נברא ביום שני ולכן לא נאמר בו כי טוב ואיהו מבדיל בין מים למים בין דכורא לנו"ק דלית לין חיבורא דיחודא. והוא זה לעומת זה כי רקיע הוא היסוד והוא יחוד בין זו"ן. והוא בי' מן רקיע שבשאר מאותיות קרע. והוא י' מן יסוד שבי' עיקר היחוד והוא עטרת הברית. אבל השטן שנברא ביום ב' הוא מבדיל. ולפי ביום שני הוא ילחק שממנו יצאו יעקב ועשו לכן נברא רקיע ומבדיל (רקיע נגד יעקב. ומבדיל עשו) אע"ג דמאבלהים יצא ג"כ ישמעאל. אבל לא יצא כ"א עם ילחק רק קולס לו וכמו כן ביום ראשון, יצאו הוא וכהו, אבל לא כאחד עם האור רק כל א' במאמר לבד. ושם ג"כ הבדל בין אור לחשך וכמו כן גרם את האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בו' משא"כ בעשו והי' כאשר תריד בו' ולאום מלאום יאמץ ועליו נאמר כי אם עוטותיכם מבדילים בו'. ואלו שני הקליפות הן שור וחמור. חמור בימינא נחש ישמעאל והוא תהו בו' ושור עשו שהוא גיהנם כלחיך השור. משמאלא. אלא שאברהם היפך יצוי עשו לימינא בכבד ומחול לשמאלא נחש כמ"ש בר"מ, וזה ספירם בע"ח, שם הראשון אב"ג לשון שבירה ית"ן לשון נתילה והשם הבני קריעה את השטן. והענין שם הראשון גי' שור והוא שור המועד לימינא. ושם הבני שטן שהוא נחש גי' שטן, ובשם זה, עקר טורין ותבר טיגרין דחויא, והוא לשמאלא חמור ולכן בשם הראשון שבירה ובשני קריעה כמ"ש שור וכליו ונשתברו חמור וכליו ונתקרעו וכן כל שם של מ"ב לפרוש מן הש"ן שורש כל השם בגבורה. ובו יגאלו ונגד אלו הקליפות שברשן שנים ימינא ושמאלא יעמדו ב' משיחין שהן בנו"ה ימינא ושמאלא:

שם **נגד יכש** בת"ת עד"ן יומא תליתאה, כי עד"ן דרגה דמשה כידוע, וביום השלישי שהוא אלף תליתאה התחיל יום של משה כי ב' אלפים תהו וב' אלפים תורה. וביום השלישי נעשו נפלאות יציאת מצרים וארבעים שנה במדבר וביאת הארץ ובנין בית המ"ק ועליו נאמר נגד כל עמך נעשה נפלאות וזהו נג"ד של השם. יכ"ש הוא כי שמים שהוא עד"ן

אמרי שפר

נרמז כי השם השולט על הענין ההוא. כי התורה שמותיו של הקב"ה וכה ברא את כל העולמות ולכן בפסוק בראשית נרמז בו כוחות ושמות של בריאת שמים, ולכן ר"ת של את השמים ואת הארץ הוא שם שבו נברא כידוע. וידוע כי שמים וארץ נרמז ג"כ בריאת הנשמה והגוף רוחניות וגשמיות. וא"כ היכור הגוף והנשמה נרמז ג"כ בכאן השם שלהם. והענין כי בכל עולם ועולם מסתדרים ומתרכבים יסודות הבריאה בהרכבת שונות עד שיבאו לכלל הצורה שהוכן להם. והוא ענין האותיות שכל אות ואות מורכב מחלקים שונים מנקודות וקוים שונים מירים על סדר הרכבה אחת מכאה וכמה ברואים שהם תחת סיג הזה (ובדרגו מזה

בבאוריו

אבן-ר

עד"ת כלול ג"ר והן יכ"ס כ' כתר י' חכמה ס' בינה וכו ימשלו על כל האומין ויכלו את
הכל וכל הרשעה כלה כו':

סס **בטר צתג** בט"ר לשון חבר שהט' וח' מתחלפין שחבר נהורין. כי באלף הרביעי הי'
חורבן בית"מ, ואתחסכו נהורין דזו"נ שמשא וסיהרא, וכו ותקע כף ירך
יעקב, ועתיד להרפא בו אז ידלג כאיל פסח, ועתיד להחשיך שמשא וסיהרא דס"ת שנברא ו
ג"כ ביום ד', שעליהן נאמר מאדת חסר מאדת ה' בבית רשע. ועליהם נאמר, והפרה הלבנה
דאיהו נחש, ובושה החמה דאיהו גיהנם, והן שני קליפין הנ"ל, שהן מכסין את השמש וירח
בגלות. שאז עתיד לאעברא לון מן השמש וירח, ויגלו פורקנא דלהון, ואז ולא יכבה עוד כו'
וכ"ד מרומז באלו השמות. בב' שמות הראשונות נרמזו קליפות אלו כנ"ל. והשש האלישי
והרביעי והחמישי (שהן נג"ד יכ"ס בט"ר לת"ג חק"ב טנ"ע) מרומז אלו שני המאורות שמבושין
בהן. כילד. י' של יכ"ס עם ב' של בט"ר הן י"ב. כ' עם ט' הן כ"ט. ס' (של יכ"ס)
עם לת"ג הוא תשל"ג. והוא הילוכה של הלבנה (כ"ט יום י"ב שעות תשל"ג חלקים) נשאר
כפ"ר. ר' (של בט"ר) עם ח"ק הוא שס"ה הילוכה של חמה נשאר בט"ר ע' בטן הוא
השכינה סיהרא נקודה הפנימית של סיהרא. בט"ן נ' אל"י. שנזו"נ כל א' כלול מז"ס.
וכל א' מעשר (נמלא בזו"נ בכל א' מהם) הוא ע'. רק שבמלכות מלכות דילה ליה לה רק
נקודה חדא כידוע הוא רק ס"א (ו"ק דילה כ"א כלול מעשר ומלכות דילה א' הרי ס"א)
נ' אל"י בט"ן. וכו ע'. וכן ע' שמשא ע' שמות של עד"ת וכן במט"ע וכן בשמש והוא
נקודה הפנימית. וזהו פירושו שנבור ויקרע מן שמשא וסיהרא ב' אלו הקליפין והן המכסין
אותן, ואז יאירו ב' שמות האחרונים שהן בדכורא ונוקבא, כמ"ש יג"ל פז"ק יגל פורקן כו'
דאיהו משה וכלהו נחתין בגדיל. עד"ת נהרא בגדיל. שקולי"ת ביום השביעי שבת מלכתא
בה קן הימין במלכות:

סס **חק"ב טנ"ע** ביום החמישי דבי' אברו התנינים ובאלף החמישי בו מלחמת תנינים
ושליטה דלהון שהגלות נמשך כל אלף החמישי. כל היום דוה הוד.
והשכינה היא כתיבה דאגינת עלייהו דישראל בגלותא מנוני ימא דשלטין בגלותא. והוא ח"ק
בט"ן דשס ח"ק לשון מזון הטריפני לחם חקי, וכמן הוא השכינה כנ"ל וכה חק יתהן טרף
לביתה וחק לנערותיה ונשאר ע' של השש והוא ע' דעד"ת כנ"ל:

יג"ל **פז"ק** איהו גדיק יסוד אלף שתיתאה דבי' יג"ל פ'ורקן ז'רע ק'דושים ר"ת פז"ק
כי באלף הששי, עתידין ליגאל, וזרע קדושים הוא בגדיל, כמו שנא' אור זרוע
לגדיק. ואור הוא פורקן כמ"ש בחז"ל יהי אור יהי פורקנא, ויג"ל הוא י' של יגר שהדותא
וג"ל של גלעד, והוא עד אם אני לא אעבור אליך כו' לרעה. שאז וירא אלקים את האור
כי טוב ויבדל כו', שקודש היו האור והחשך מעורבין בגלותא. חשוכה מכסיא לנהורא (אבל
אז לא יעברו מזה לזה ויהי' הבדל ביניהם) וכן גדיק איהו עני ויג"ל פ"ז ג' עני"ו ונשאר
ק' והוא כנגד תרין משיחין חד לקבל בית ראשון ה' עילאה וחד לקבל בית שני ה' תתאה.
וכל א' כלול מעשר דאינון ל' תרעין אלא שה' עילאה נק' מ"י וה' תתאה י"ס ושניהן הן ק'
וזהו ק' של השש:

שקולי"ת

אמרי שפר

בבאורינו על ספר ברית עולם) ולפעמים ארוך כמה וכמה סדרים שיתהברו ביחד להוליד בריאה אחת ולכן
מתחברים אותיות הרבה בפעולה ההיא, וזהו ענין השמות כי ככל אות ואות שורה עליו רצון ה' ויכולתו
לפי סדר הבריאה שרצה באות ההוא, וכשם כולל כמה סדרים כנ"ל ואותיות אלו שורים על המלאך והוא
שומר פעולתו לפי האותיות האלו, שבו יודע רצון בוראו. ולפעמים יוצאים השמות ע"י הילופי אלפי כיתות שונים.
והוא, כי הפעולה ההיא יורדת משולם לעולם וכמו שכל העולם ושולם משונה מהבירו כן הסדרים של כל פעולה
מתחברים

שקוצי"ת ביומא שביעאה דאיהו אלף שביעאה ושש קן הימין כי קן הוא בימינא והוא
מל' ברתי' דאברהם קן דכל דרגין. וכשש זה אותיות שי"ת וק"ן. שבה כלול
יסוד וכל הו"ק שהן שית. והיא שביעית קן. שלכן היא כלול מכל הז' שמות שבה נכלל כל
השש וכן בשש זה נכלל כל השש שמות שית וקן כנ"ל: (ביאורו לחז"ח פ"ד ב'):

עד"א כלול ג' שמות מן שש מ"ב שהן בחנ"ת והן ג' שמות הראשונות אב"ג ית"ן מסט'
דחסד קר"ע שט"ן מסט' דגבורה וכלא נכלל בת"ת כידוע. וכ"מ דרגא דילי' בעד"ת
מסט' דימינא דמשש כלול כלא דהוא יוס דאזיל בכולהו יומין ומשש נתן את התורה כמ"ש
מימינו אש דת כו'. ובי' אתמר ויקבור אותו בגי"א כי כן נשמתו גנוזה תמן מסט' דימינא
וזהו בגי"א ד' אותיות מן השש הנ"ל. ונשאר ת"ן ר"ת ת'ורה ל'פונה כי עד"ת נק' אור
הגנוז ביסוד. כי גנוז לצדיקים לעתיד לבא וגנוז בצדיק יסוד. ולכן הוא ל' פשוטה לפי שאור
הגנוז שם לצדיקים לעתיד לבא ומסט' דעלמא דאתי הוא ל' ארוך עולם שכולו ארוך ואור
הגנוז הוא תורת משה שעתידה להתגלות וזהו השש אבגית"ן אבג"י הוא משה. ת' הורתו ל'
לפונה כי בל' יסוד לפון כנ"ל. ואבג"י הוא משה בסוד בגי"א כנ"ל. והוא א"ב ג"י. אב
שבו נכלל כל הי"ג מכילין י"ג מדות וכן הוא כל אב שבו נכלל הכן בסוד הטפה במוחו. וכילד
נכלל בו כי הוא בדרגא דעד"ת והוא וא"ו כידוע ואיו דשמא מפרש גי' י"ג וזה אב שבו נכלל
באות אחד ו'. וכן בויעבר נרמז כי ג' חנ"ת נכללין כאחד כי ויעבי"ר אותיות ע"ב רי"ו ו'
ע"ב גי' חסד. רי"ו ו' גבורה ושניהן הן שם ע"ב אלא שזה כלל בתיבות וזה פרט
באותיות. ונשאר ו' דויעבו"ר והוא ת"ת שכליל שניהם וזהו. ויעבור. חג"ת. ה' עד"ת כי
הכל כלול בו. והנה ברי"ו אותיות דשם ע"ב קרע שמן מן ימא. דהעביר סלע דחויא מן
אורייתא הרי דקרע שמן בגבורה (רי"ו אחוון שבגבורה כנ"ל) ואבג"י דאבנית"ן כבר ביארנו
שהוא בחסד א"ב לי"ג מכילין. ומסטרא דחסד שנרמז במדה א' מי"ג מדות שהוא אל נכללין כל
הי"ג בהוי"ה שקודם להם כידוע שהוי"ה שלפניהם כולל כל הי"ג תיקונים בסוד מלפ"ן. והי"ג
מדות הן בא"ת כולו חסד ויורדין לעד"ת בא"ת ב"ש כזה אל. תך. לחוש נספ"י וכו' שא"ת
ב"ש הוא עולה ויורד עולה עד חציו ויורד מחציו והוא חו"ג. ומשש עד"ת כליל מחו"ג והוא
מעה כלפי חסד ומאריך על הבינונים שיחזרו בתשובה ויהיו בחסד. אבל בגבורה שבו שהוא
קרע שמן ידין בנוים שהוא דין גבורה וזה קרע בנוים וזהו שמן והכל בגבורה שבו לאומות.
אבל לישראל בחסד. והנה ג' שמות הראשונות הן בכח"ב כליל בחנ"ת. וכולא כליל בת"ת.
וד' האחרים בנהי"ם. כילד. א"ב דאבנית"ן הוא חכמה שהוא אב כידוע. ונתית בחסד
שהוא אב לי"ג מכילין דכלילן בחסד וזהו ג"י של השש. כי חסד יש בו ע"ב שמהן וכללא דלהון
וה"ו אני וה"ו. ור"ת שלהם וא"ו והוא י"ג. וכן ת"ן משש הוא ת'ורה ל'פונה ונתנה בימין
שנאמר מימינו כו'. אימא עילאה נתית לגבורה ובה קרע שמן שמאלא. ובה קרע ימא
ויבקעו המים ימא דאורייתא: וכתר עליון נתית בעד"ת דאתקרי טורא (וכתר נק' פלא) וב'
עביד עד"ת פליאן. כדכתיב טורא תהלות עשה פלא. ובה אמר למשה נגד כל עמך אעשה
נפלאות (נגד הוא נגד דשם נגד יכ"ס) ור"ל בשם נגד שהוא ת"ת מסט' דכתר אעשה נפלאות.
ועד"ת כליל כל הג' שמות. ולכן נכלל בו כל מה שנכלל בחנ"ת שהן כל הג"ר. והוא שם יכ"ס
כ' דאיהו כתר. י"ס להגחיל אוהבי יש. ואינון י' חכמה ס' תשובה. ונכלו בעד"ת שנק'
שמיס

אמרי שפר

משתנים בכל עולם, ולכן מתחלפים האותיות, והנה בזה הששוק של בראשית ברא מרומז כי הקשרים שנתקשרו
העולמות זה בזה וכן קשרי הנשמה והגוף המלוים: בשמים וארץ. ומרומז ג"כ איך הארץ שהיא הנשמיות נהיתה
מהרוחניות ואיך סדר הקשירה וההתרה. והנה והארץ היתה תהו הוא התחלה לבא לרוחניות דהיינו שהארץ
שהוא

שמים. כי נג"ד יכ"ם עס ג' ספי' הכ"ל גי' שמים: בטי"ר לת"ג דת גלח. ואית דדרשי הסס להיפך גת"ל רטי"ב. ובי' והיית כגן רטוב הגאמר בגלח. דכתיב אגלו והכביע בלאלאות כו' והיית כו'. ובלאלאיה הוא גלח שבו אותיות לח. וגן רטוב הוא בסס הכ"ל. ג' הוא גן. רטב הוא רטוב. ת' תפארת. כי רטב ר' הוא רחמים והוא תפארת רחמים. והשפעתו של ה"ת ברחמים הוא על ידי גלח. ותולא האדן דשא עץ פרי הוא ל' (כי ת' תפארת שהוא יום השלישי מוליא בלדיק) והוא ע"י גלח וזהו ת"ל של הסס: חק"ב טע"ע דת הוד. ובי' נאמר סס שם לו חק ומשפט. כי חק הוא גזירות ומשפט דין. וסס נסהו כמה נסיונות והכל מסטי' דהוד. דהוד אתקשר בגבורה וחק הוא אותיות חק של הסס. ובהוד אתמר כל היום דוה אותיות הוד. ובו אתמר והוא עולע על ירכו. דנגע בו ס"מ שחרב ביה"מ שנק' ירך. והוא זמנא שיתקן אז ידלג כאיל פסח. טע"ע בבסס בהיפך אתוון נטע. ובי' חב אדם כי אדה"ר נברא ביום ששי. ויום ששי היה הוד לפי שאז במעשה בראשית היתה מלכות יום הרביעי אגל ת"ת. נמצא יום ו' הוד. ובו ביום חטא. וזהו ביום נטעך תשגשגי. ובי' אתנטע ואשתרש בעלמא. וזהו נטע אותיות טע"ע. ולפי בחטא אדה"ר בהוד לפיכך נגע ס"מ באותו ירך. שיעקב הוא גלגול אדה"ר. ולפיכך בו הגלות באלף החמישי שהוא יום ה'. כי הוד ביום ה' לפי שעכשיו השכינה למטה והיא יום השביעי והוד יום ה'. ונשאר אות ב' מהסס וכשאלרפו לע"ג הוא בע"ג. וכשהגרפו לע' היא ע"ב. כי שכינתא בי' אתקריאת בענך ערימת חטים. כי יש לס"מ אחיזה בבטן וירך כמ"ש בסבא שנתנו לו בטן וירך דסוטה. וכל זה לפי שהס"א לשמאלא ובנופא אין אחיזה. לכן אחז לבר מנופא בשמאלא. אע"ג דבטן בת"ת. אך כל שמא כליל משית ספירן (נגד שבה אותיות שבכל סס) וכמו כן בטן הוא בת"ת מסטי' דהוד ותמן ע"ב כנ"ל. והן בטו"ה כי הן נקראו עקב עץ אבות וערבי נחל. שבהם אותיות ע"ב והן בטו"ה שניהם. שהן תרי פלגי דנופא. כל א' כלול בחבירו. עבות בטו"ה כי הלא ספירן נה"י כל חד כליל ע"ב אתוון כגונא דתלת אבהן: יג"ל פז"ק דת איהו לדיק אלף שתיתאה ובו זמן הגאולה. דאיהי יסוד עלמין. והגאולה הוא יסוד כל העולם שיבנה ביהמ"ק. ובו גנוז סוד הקץ. וכ"ל סוד מן יסוד שבו אור הגנוז. וקץ הוא מסטי' דשכינה. וחשבון קילה גנוז בו. ובאלף הששי שהוא יומו יתגלה הקץ. (וכ"ל דהיינו כנ"ל. דאע"ג דאמרינן יום הששי הוד. זהו דווקא במעשה בראשית שאז היתה מלכות יום הרביעי כנ"ל אגל ת"ת. אבל עכשיו היא למטה והיא יום השביעי וגו"ה הן יום ד' וה'. ויסוד הוא יום הששי אלף הששי ובו יתגלה הקץ) וזהו יג"ל מהסס. ופז"ק. הוא ר"ת פ'דיון ז'רע ק'דושים. דבי' קב"ה יגל"ה פ'דיון ז'רע ק'דושים: שכינתא איתקריאת שקולי"ת דתמן שי"ת וק"ן: כי שכינה משלמת לשביעית. שהן שי"ת והיא שביעית לון. והיא ק"ן דכלהו. שהיא משלמת כל הספי' לעשר. שבכל א' הוא מע' כידוע: (ביאורו לאז"ח ע"ה ב' ג'):

אב"ג ית"ין בי' אפי"ק ליסראל מגלותא. דהוא סס החסד שבו. ובי' אותיות ילא (פי' שילא מגלות) והוא יומא קדמאה כנ"ל. קרע שע"ן שמא תניינא דומא תניינא ובי' קרע ימא כנ"ל. נג"ד יכ"ם דת ת"ת. כסאו כשמש נגדי. (כי ר"ת כ'סא ש'מש כ' ס'. כשאר נגדי מהסס) ובי' אתמר למשה נגד כל עמך אעשה נפלאות. (ביאורו לתיק' מ"ח א'. והנדפס עם ביאור הגר"א נ"ז א'):

אב"ג

שהוא הנשמיות נעשה תהו. דהיינו שהאדם מתבודד ברעיונו ומתחיל לתור במחשבתו ענין הרוחניות עד שמרוב התדבקותו מתבטלים חושיו וכחותיו נעשים תהו. ואח"כ מתחיל לכח לו הסנה מלמעלה וזהו וכהו שהוא תיקון מעט כידוע כי הוא שבו נעשה תיקון ולכן עד כ' של וכהו נגמר סס מ"כ שהוא התחלת ההסנה שלמעלה. ולכן סגולתו

אב"ג ית"ין בחסד. קרע שבן בגבורה. נג"ד יכ"ם בת"ת. וכסאו כשמש נגדי. כ' מסס הוא בסא. וס' מסס היא שמש וגשאר נגדי. והוא דרגא דמשה ובי' אתמר למשה נגד כל עמך אעשה נפלאות כנ"ל בטי"ר לת"ג דת גלח. חק"ב טע"ע דת הוד. יג"ל פז"ק איהו יסוד. שקולי"ת דת מלכות: (ביאורו לתיק' נ"ד ב' בהג"ה): סס נגד יכ"ם. נג"ד פי' שהיא אז נגד השמש. והענין כי הכתר הוא אין. ואינו נראה כלל. והוא בשעת דיבוקה (והוא כ' שבשס. ר"ת כתר) ואח"כ נראית נקודה אחת והוא המולד. ואז נקרא י' חכמה שלה. ואח"כ שנתמלאה בעינגל והוא ס' בינה. שבת. נקודה בהיכלי' בסוד שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו. שבת הענגל ומקדשי הנקודה. (וג"ל כלורה הזאת ש שהוא ס'): (ליקוטים שבסוף היכלות פקודי בד"ה בכ"ר):

שם מ"ב הוא הדעת שבולל ו"ס, וכ"א כליל מו'. ודעת הוא שיראה. כי הכתר שרש לכל. והראשית מחכמה. וכן דעת לז"ת והראשית מחשד. עולם חסד יבנה. וז"ת בכל א' הוי"ה שלמה. תג"ת ג' חיון נש"א. וכן הי". ומלכות היה רביעית אדם משלמת לכל תלת. ובה ג"כ יקו"ק. אלא לפי שנכללת מכל הג' חיות לריך להיות בה ג' הויו"ת. והיא המשלמת להון לשם י"ה יקו"ק למרכבה ראשונה שיהיה בכל א' שיש אתוון. ולמרכבה תניינא י"ק (כ"ל הל"ל ו"ק) יקו"ק. והן ג"כ שיש אתוון. הרי שיש פעמים שיש. ואו"כ שמותם העלמי' י"ק יקו"ה. י"ק בחכמה. יקו"ק בבינה כידוע. הרי שם מ"ב.

ובמקום הדעת חו"ב והכל א'. כי הדעת כלילות חו"ב: (ביאורו לתיקונים נ"א א"ב):

אב"ג ית"ין. א' איהו כתר אין מופלא ומכוסה. כי א' ר"ת אמון. והכל בכתר דהוא מופלא ומכוסה כמ"ש במופלא ממך כו' ובמכוסה ממך כו' והוא אמון. אומן של עלת העלות. ואמון מופלא ומכוסה הן בג' ריסין דבי'. מ"ש הוא האמון דבי' נעשה הכל כמ"ש בא"ז באחרוכה ועי' בסוף אדר קמ"ד א' ובא"ז רל"ב ב' וההיא דלא הוה כו' אומנא לאומנתי' כו'. ומכוסה הוא ח"ש עילאה אוירא עילאה. ונופלא הוא ריסא עילאה לכל ריסין. ואלף מוהה על כולם אלף אמון כנ"ל. אלף פלא (הוא מופלא) אלף מכוסה דהוא נח נסתר יותר מכל הנסתרים כנין בתינה הוא היא. א' נסתר אחר נסתרים וכל הג' ריסין כולן בא' שהוא יו"י והוא"ו הוא באוירא כידוע. ב' הוא חכמה ב' דבראשית. ג' אימא עילאה. על סס שנומלת ומגדלת. שהיא אם הבנים כידוע. ונומלת חסד עם ספירה רביעאה מלכות דאיהי רביעאה לכל תלת. והיא רביעאה לג"ר כשהיא עטרה בעלה וז"ש רז"ל ג"ד גמול דליס שהיא נקראת אות ד' ע"ש שהיא דלה ועניה. **ית"ין** י' חכמה דכל יוד היא חכמה אלא היא חכמת שלמה (ניק') והיא נאצלת קודם בעלה בסוד ד' פרצופים ד' ו'. ת' תפארת וכלל ג' אבהן כידוע. ין הוא לדיק יסוד וכולל בנין נה"י. ומ' דאיהו אמון כנ"ל איהו יחיד ליורין ודיוקנין ותיקונין סתימין. נגד ג"ר הרמוזים באב"ג ויחיד כל אבריס נגד ן' יסוד דבי' רמ"ח אבריס וע' ריס תל"ם. ויחיד נוונין בת' תפארת שהוא שפירו דכלא ויחיד שכל לאשתמודעא בי' נגד י' חכמה. ועוד א' מורה על אל מסתתר מעיני כל חי וגעלם מכל הילוריס והוא כתר דאלי' ובבריאה הוא סס אדיריון ותחות ידו ממנא ביצירה נקרא אדיר אדירים. ותחת ממשלתו בעשיה אהני"ק ויולא מפסוק אית"ן מושכך ושיש בסלע קנך. תיבת אית"ן ק' מקנך הוא סס אחני"ק. וכל אלו בכתר (שבכל העולמות הנ"ל) והשמות מסס אבנית"ן

הן

סגולתו הוא עפיסה בנ"ע כנ"ל להשיג השנה. ויולא מפסוק הנ"ל שמרומז בו כל הנ"ל. ומתחלף באלפי ביתות שונים לפי המדרגות שבכל עולם שיורדין זה מזה. כי ידוע, כי התורה הוא משולם הבריאה ולכן בעולם העשי' שהוא עוה"ז הגשמי לריך להתחלף בחילופים שונים לפי מה שקבלו המקובלים. והוא כנ"ל:

איזהו

הן אדירין (בכתר) **ב**יהירין (בחכמה) **ג**יהירין (בבינה) **יג**ביה (בחכמת שלמה) תלמיה (בתפארת) **צ**מיה (בגדיק) שלשה ראשונות מהשמות [מסיימות] ברו"ן רירו"ן וג' אחרונות שהן ז"ת מסיימות בי"ה. ועוד בג"ר ת' אותיות בכל א'. ובג' אחרונות ה' אותיות שהן ג"פ י"ג שבהם כידוע והוא ט"ל טלא דבדולחא. וח' הוא עד המזל העליון וה' הוא עד המזל התחתון לכן בג"ר שהן עליונים ח'. ובכתר מתחיל השם אדי"ר. אבל בחכמה מתחיל השם בי"ה כי בי"ה ה' לור עולמים שהוא שמו של חכמה כי ב' ג"כ הורה. כי ב' ברוך וברכות הוא מחכמה שכל הברכות הוא ממ"ש נביאו דכל ברכאין וב' איהו חכמה ומורה על הכתר דכתר נעלם ואינו מושג אלא מכח החכמה. ובבינה מתחיל השם גי"ה כי בה ג"כ שם י"ה כי חו"ב כלילין דא בדא בסוד הבן בחכמה וחכם בבינה אלא שאות הראשון הוא ג' דאיהי תליתאה ודא שכינתא עילאה ספירה שלישית. וג' אחזי על הזקיפה דאיהו גאה גאה על כלא והוא בבינה שהוא מתגאה על כל על ד' חיות המרכבה הגת"ס. כמ"ש ה' זוקף כפופים. והוא שם ס"ג (בבינה) ס' סומך וג' זוקף ולכן זקיפה בשם שהוא דרגא דבינה סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים דהשם זוקף לכל הכפופים. ואיהו גאה על כלא ולית מאן דמהגאה עלי' והוא בבינה דהא ליתא גבהות באורייתא אלא בעלמא דאתי (בינה) ובמאי יתגאה על כלא באתא י' מן אבנית"ן. דהגבהות של הקב"ה כד אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה. וזהו שם יגבי"ה דאיהו באות יו"ד מלכות ואשכחנא השם בנוונא אחרא יגבהי"ה והוא יגב"ה י"ה וכולן מורין על הגבהת עילת העלות בכתר למעלה מחו"ב וזה יגבה י"ה למעלה מי"ה: ת' תלמיה. תל שהכל פונים בו. וזהו תל של שם והוא תפארת שהכל פונים אליו שכל העגפים ממנו. והוא הורה שהוא מקור חיים שלכן הכל פונים אליו לקבל חיים. ונאמר תורת ה' תמימה וכו אותיות מי"ה דתלמי"ה והכוונה כי השם (שהוא תפארת) הוא תל מי"ה שהוא בן יה תל מנהון. ועוד הוא לשון תלמים כמ"ש תלמיה רוה וגו' והוא שבו קרע היס בשם ע"ב לשנים עשר גזרים (ועשה אותו תלמים) נגד י"ב גבולי אלכסונים כי י"ב שבטים עדות ליסראל ליסראל שבא (ת"ה) וכו שם ע"ב ו' פעמים י"ב (וע' מ"ש רבינו בביאורו לאז"ח ע"ה ע"ב בד"ה לי"ב קרעים. כי שם קרע שנן כולל ג"כ שם שלפניו (כמו כל שם שכולל שלפניו) וכן היתה קריעת יס סוף דינא ורחמי כידוע ולכן הוא י"ב נגד ב' שמות הנ"ל י"ב אותיות. ע"ש) וכן תלמיה הוא תלי תלין של הלכות פסוקים והוא ג"כ תל מי"ה בן י"ה: ל' לתני"ה ודא לדיק עמוד סביל כלא ובי' אשתמודע ויכר מאן דאיהו לעילא מכלא. לפי שבו כלולים כולם ניכר מי הוא העולה על כולם כמו בלולב שנאגדים כולם יחד ניכר הלולב שהוא עולה על כולם אבל אם כל אחד לבדו אינו ניכר מי גבוה יותר שיכול להעלות הקטן על הגדול מכא"כ בקבוצים יחד. והנה הלדיק איהו כליל כל ספירן ובו מתיחדין כלהו ואתעבידו אגודה אחת. וניכר כי הלדיק הוא המגדל שעולה עד לית שמיא כמו הלולב והוא משכיל לאיתן כמ"ש בפ' משפטים והוא סליק למעלה ודרים ל"ת מהשם ול"ת הוא לשון נוכח כמ"ש בתרגום על ואתאו בשמים ואתאי מטי לית שמיא: קר"ע שט"ן דא איהו שמא דעקר שטן מן ימא דאורייתא ואפרש לו מתמן. כמו שהשטן עקר האמונה דישראל עילאה כמ"ש וגרגן מפריד אלוף. כנסת ישראל שהיא אמונה דישראל שבא כן הש"י יעקור אותו והוא בשם זה קר"ע שט"ן קרע שטן מן ימא דאורייתא והוא בתורה שבע"פ שהוא מסט' דגבורה ובה עקר טורין ותבר ענרין דחויא. ובהיא שמא הוה רבה עוקר הריס באורייתא דבעל פה. ור"ל טורין וסלעים דחויא כי נחש מקנגא בז' סלעים ובעלה בשבע טורין ובשם זה עקר לון: (ביאורו להיקונים קי"ט א' ב' ק"כ א'):

אבג"י א"ב כתר חכמה ג"י בינה שבה י"ג מכילן דרחמי: (שם קי"ט ב' בד"ה עלה אתמר): וע' מ"ש לעיל בענין תגין של אותיות בדח"ק:

**אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת: כֵּיצַד עָלָה בַּכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית שְׂעִירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לִזְכָרִי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת:

ואח"כ איזהו מקומן בחכמה. איזהו בחכמה ולכן בה ה' משניות כידוע. וזהו סודן. איזהו כו' ק"ק. בכללן כתר דדו"נ לכן הם בכלל. פר ושעיר חו"ב דז"א. פרים ושעירים הנשרפין חו"ב דנו"ק. וגם הם ק"ק כי הם חיצוניות מפתחות החיצוניות כידוע. חטאת הצבור והיחיד בחו"ג דז"א: העולה

העולה

ליקוטי הגר"א

סוד שרי אלפים כו' ד' אותיות אדני בהתחלף הד'. והן נגד ד' מחנות שכינה. שבנגדן בס"ח עון כו'. וכנגדן בקרבנות עולה מנחה חטאת אשם. וז"ס במ"ע אח"ד. ועם שלמים וד' חלות שבתורה שהיא ולמעלה הן ו' והן ב' היבות הנ"ל (ר"ל במ"ע אח"ד ר"ת

אמרי שפר

איזהו מקומן בהכמה. ידוע כי קדשים הן בהכמה שנק' קדש והנה כאן מדבר מעליית העולמות בהכמה דעביה"ה. שפי' המהשבה העליונה והיינו שבעיתוי כל הפעולות בודאי הוכב כביכול בתחלה. סוף מעשה במהשבה תחלה והנה ההכמה הוא נקודה י' של השם והוא משל כמו שהנקודה ממנו יצאו כלהצורות והוא התחלתם כן המהש'יצאו כל הפעולות והיא התחלה להם, והנה מקום כל דבר הוא הנקודה. בעניינו הוא המרכז ועליו סובב כל העיגול ובמרובע הוא קלה הקו כי השטח קלה הנשם. והקו קלה השטח. והנקודה קלה הקו וממנו נבנה כל הנשם נמצא דרך כלל כל העולם מקומו הוא הנקודה. ובאמת הוא אפיסת כל דבר. כי נקודה אינו נתפס כרעיון כלל כידוע להכמי המדידה והנקודה הזאת היא המבלמת למדת כל דבר. לקיצר העיגול ולאלכסון המרובע ואכמ"ל. נמצא הנקודה הוא קרוב לאפס. והוא המקום של כל העולם כי בו מתלבש האפס והאין. שם לו שייכות עמו

שער נפתלי

מ"ש סוד שרי אלפים כו' ד' אותיות אדני בהתחלף הד' כוונתו כי יש ד' שרים שרי אלפים שרי מאות שרי חמישים שרי עשרות והם נגד ד' אותיות אדני. נגד אלף שרי אלפים. נגד ד' בהתחלף הד' בק' בא"ת ב"ש ג"ר ד"ק. הרי

לא ימעיט. ולכן הטבת שתי נרות הוא אחר הקטרת כי שמן וקטרת ישמח לב להמשיך האור גם במלכות הנק' לב וזה"ע הטבת שתי נרות האחרונות.

שם ע' רצד

ח. וקטרת קודמת לאברים:

ובכ"ז יובן סדר התמיד**[5] שדם התמיד קודם לנרות וקטורת ואברי התמיד אחר נרות וקטורת כנ"ל. דהנה בקרבנות הי' ב' דברים, אחד הוא הדם שהוא בחי' בכל לבבך בחלל השמאלי כנ"ל שקודם לכל נפשך ובכל מאודך שהם בחי' הנרות והקטורת, וע"כ הי' דם התמיד קודם לנרות וקטורת כנ"ל, אך אברי התמיד שהוא הקטרת החלב לה', הי' אחר הנרות והקטורת דוקא לפי שהחלב הוא בחי' התענוג כמו חלב הגשמי שאינו כ"א רק ע"י ריבוי התענוג, כמו שאנו רואים שכל מי שהוא בעל תענוג ביותר הוא בריבוי חלב ביותר שמנת עבית כו'[6], וידוע דמהאכל נהפך לדם אבל החלב אינו נעשה מן המאכל רק מן הטעם והתענוג כו',

וכך בקרבנות הקרבת חלב לה' הוא בחי' התענוג להתענג על ה' בשמחה וטוב לבב ולא יהי' לו תענוג אחר כלל ולא מצד היפוך מלמטה למעלה כי[7] הקרבת הדם שהוא הנפש הבהמיות שבחלל השמאלי כו' אלא להתענג על הוי' מצד עצמותו, כידוע ומבואר במ"א שזהו ההפרש בין תפילות שבת לתפילות חול[8], שתפילות החול הוא בחי' בירור והעלאה מש"א בתפילה של שבת כתיב אז תתענג על ה' כו'[9],

ותפילה במקום קרבן תקנו ובחי' הקטרת החלב להשם הוא ענין להתענג על ה' שזו למעלה גם מבחי' ריח הקטורת והנרות, דגם ששמן וקטורת ישמח לב העליון היינו לפי שעה בלבד, וגם שהוא תענוג נפלא שהוא משיב את הנפש וכו' מ"מ להתענג על ה', שהוא בחי' החלב להתענג על הוי'[10], ועל כן הוא בא אחר הקטורת והנרות דוקא שכאשר ישיב להיות גילוי אור האלקי למטה על ידי הריח אזי יתענג על הוי' להוסיף אור התענוג העליון למעלה להיות הקב"ה מתענג בתענוג העליון האלקי שלמעלה מבחי' שמחת לבב שעל ידי שמן וקטורת וד"ל.

וזהו בכל לבבך ונפשך ומאודך, ואחר כך והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך[11] שהוא בחי' מתיקות התורה להתענג על הוי' ברנון דאורייתא[12] אשר

**5) ראה בסעיפים דלעיל.

6) האזינו לב, טו.

7) אוצ"ל: כהקרבת.

8) ראה סידור שער הר"ח ריא, ג. שערי תשובה ז"ב היטב סט, א. מאמרי אדה"א דברים ח"ב ע' תקו ובהנסמן שם. ח"ג ע' א'עג וע' א'קו. וש"נ. במדבר ח"ג ע' א'רמח.

9) כ"ה בהכת"י.

10) ואתחנן ו, ו.

11) ראה זהר בהקדמה ח, א. מאמרי אדה"א בראשית ע' קמז. וש"נ.

12) זהר יתרו פט, א. תרומה קמו, ב.

אנכי סדכ"ס[13] דלא ידע לי' בר איהו כו' כמ"ש בעדן עין לא ראתה זולתיך אלקים[14], וזהו דוקא אחר בכל נפשך ומאדך שהן בחי' נרות וקטורת ישמח לב יוכל להתענג על ה' כו' וד"ל.

מאמרי אדמו"ר האמצעי ד"ה בכ"ה בכסליו

אנא בכח

הסעיפים: א. ענין מ"ב תיבות שבו וטעם שאומרים אותו קודם התפלה, **ב.** שמות שלו, **ג.** המשך הענינים [א. הכח שע"י בחי' ביטול, ב. ו' תיבות הראשונות]. **ד.** אנא בכח גדולת ימינך ר"ת גבאי, **ה.** שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות, **ו.** פי' המלות „טייטש".

א. ענין מ"ב תיבות שבו וטעם שאומרים אותו קודם התפלה:

ענין שם מ"ב דאנא בכח שהוא ג"כ בבחי' הגבו' ובבחי' עלי' והסתלקות למעלה דוקא, ולכן בכל זמן עלי' והסתלקות מתחתון לעליון אומרים אנא בכח וכמו בעלי' כללית דכל ו' ימי החול שעולים למעלה בעש"ק שהו"ע עליית המל' מכל הבירורים דחול שמבררת בעולמות בי"ע בירידתה והתלבשותה בהם ובעש"ק ה"ה עולה למעלה עם כל הניצוצות שנתבררו כו' כידוע ומבואר במ"א, אומרים אז אנא בכח להיותו בחי' שם מ"ב שע"י שם זה יוכלו לעלות למעלה מעשי' ליצי' ומיצי' לבריאה ומברי' לאצי' שז"ע ג"פ הבו ואח"כ השתחוו לה' כמ"ש במ"א.

וכמו"כ בהעלאה פרטית בנה"א שבאדם למטה קודם השינה נפשו האלקית צריכה לעלות למעלה בעת השינה לג"ע שבארץ ליכלל במקור חוצבה באלקי' חיים וכמ"ש רוח האדם העולה היא למעלה וכמ"ש והרוח תשוב אל האלקי' כו' שזהו מה שאו' בקשעהמ"ט בידך אפקיד רוחי ר"ת באר שזהו עליית הנשמה להיות בבחי' באר הנובע מתתא לעילא כמ"ש עלי באר ונק' בארה של מרים כו', ע"כ צ"ל אנא בכח קודם השינה שע"י שם זה עולה הנשמה למעלה כו',

וכן מה שאו' אנא בכח קודם התפלה לפי שהתפלה היא העלאה מלמטה למעלה כידוע, וכמו שעליית הניצוצות דששת ימי החול עולים בשבת כמו"כ פרטי הניצוצות שמתבררים בכל יום עולים למעלה בתפלה שהוא בחי' השבת דיום זה בפרט כו' כמ"ש במ"א, וכ"ז הוא ע"י שם מ"ב להיותו בבחי' הגבו' שהוא בחי' העלאה דוקא כו',

---

13) ראה זהר (אדרא רבא) נשא קכט, ב. קמ, ב. (אדרא זוטא) האזינו רפח, א.

14) ישע' סד, ג [ושם: אלקים זולתיך]. ראה ברכות לה, ב. מאמרי אדה"א דברים ח"ג ע' תחצט. וש"נ.

וכמו״כ הוא ג״כ בפ׳ שמע שיש בה מ״ב תי׳ לפי שעיקרה הוא בחי׳ העלאה מלמטלמ״ע דוקא שזהו כללות ענין ואהבת את ה׳ אלקיך שהוא בחי׳ הרצוא של הנפש האלקית שעולה במרוצה לצאת מגדר כלי וליכלל בעצמות א״ס ב״ה כו׳.

ס׳ המאמרים תרס״ד ע׳ קפ

ב. שמות שלו:

באמירת אנא בכח צריך לראות — או לצייר במחשבה — השמות, שהם הר״ת, אבל לא לאמרם.

היום יום ע׳ לט

ג. המשך הענינים:

(א) הכח שע״י בחי׳ ביטול:

וכמארז״ל (במ״ק דט״ז ע״ב) גבי דוד כשהיה יושב ועוסק בתורה היה מעדן עצמו כתולעת . . . וזהו ענין תולעת יעקב שכחו בפיו דייקא . . . אך הכח הזה היינו כשיהיה הדבור בד״ת בבחי׳ ביטול כמ״ש ולא תחללו כו׳ שלא לעשות חלל ומסך מבדיל. וזהו בחי׳ תולעת היינו שיהיה בבחי׳ ביטול בבחי׳ נבזה בעיניו נמאס ואנכי תולעת ולא איש ועי״ז יהיה הכח בפיו כשמדבר דברי תורה להיות ואשים דברי ממש בפיך ועי״ז יהיה עצום כח פיו לגרש ולהפריד יניקת החיצונים . . .

וכמ״ש בפע״ח (שער ה׳ פ״ג) בענין עולת תמיד עולת אותיות תולע והוא בחי׳ תולעת יעקב וע״ז נאמר צו את בני ישראל כו׳ להקריב אותיות להרקיב כמו התולע שמכלה ומרקיב את עץ החזק כו׳ ולכן ר״ת אנא בכח גדולת ית״ץ גימטריא תולע שע״י התורה ימינך נאדרי בכח שממשיך בחי׳ חכמה עילאה בחסד דרועא ימינא כו׳ וע״ז נמשך להפריד יניקת החיצונים והוא גם כן מה שכתוב אחר כך קבל רנת עמך כו׳ ר״ת קרע שט״ן כי כן כח בחי׳ לימוד התורה בפיו כשהוא בבחי׳ ביטול ע״י ואנכי תולעת כו׳ להרקיב ולקרוע יניקת החיצונים שמסט׳ דשמאלא ע״ד פרה דקבילת משמאלא וזהו ענין קרע שטן (וכמ״ש תהלים ע״א י״ג) יכלו שוטני נפשי . . .

ועמ״ש בפע״ח ובלק״ת פרשה תרומה כי ג״כ ר״ת שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות הוא גימטריא תולעת וענין זה י״ל דקאי על דבור אותיות התפלה וכמו שארז״ל ע״פ תולעת יעקב דקאי על התפלה . . .

לקוטי תורה חקת נז, א ואילך

(ב) ו׳ תיבות הראשונות:

תולעת מספר תק״ו שהוא מספר אב״ג ית״ץ . . . וכמ״ש בספרי הקבלה והוא בחי׳ חסד שבגבורה כידוע דאנא בכח יש בו ז״פ ששה תיבות הראשונים הוא חסד

שבגבורה וששה תיבות שניים הוא גבורה שבגבורה כו׳ עד מלכות שבגבורה הן ששה תיבות האחרונים . . .

ואמנם כח הששה תי׳ הראשונים דאנא בכח הוא בחי׳ חסד שבגבורה והוא הנק׳ בשם תולעת והטעם הוא כי הנה תולעת הגשמית אין כחה אלא בפיה בלבד ולא מצד עצמו שהרי התולעת יוכל לקצוץ גם אילן עב וגס מאד בפי׳ שיאכלנו מעט מעט עד אשר יכנס בכל עוב ויקצצנו כמו שקוצצין בברזל וכיוצא והנמשל למעלה היינו שיש כח אלקי׳ קדושה שאין כחו אלא בפי׳ ונמשל בשם תולעת והוא שכורת ומבדיל אור השפע האלקי׳ המלובש בחיצוני׳ הגבוה והוא בחי׳ חסד שבגבורה להיות כי כח ברית זאת היא חסד לסט׳ דקדושה אעפ״י שהוא דין לסט״א ועד״ז הוא בחי׳ התפלה כלל כי במה שעושין ישראל בתפילתם הוא מצד הכח אשר יש בפיהם בלבד דהיינו בדיבור בתפלה כמו התולעת שאין כחו אלא בפי׳ ולכך נא׳ אל תראי תולעת יעקב כו׳ וד״ל.

אור התורה תבא ע׳ תתשג

ד. אנא בכח גדולת ימינך ר״ת גבאי:

ע׳ נושאים בתפלה (שבסוף כרך זה) ערך גבאי.

ה. שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות:

ע׳ לעיל ס״ג סק״א.

ו. פי׳ המלות „טייטש״*:

די דאזיקע תפלה איז פערפאסט געווארען בזמן התלמוד פון רבי נחוניא בן הקנה: זי איז צוזאמענגעשטעלט געווארען פון ווערטער וועמעס ראשי תיבות שטעלען צוזאמען פערצעהן שמות צו דריי אותיות יעדער שם און אלס גאנצע איז דאס א הייליגע תפלה צו השי״ת ער זאל זיין פאלק אויסלייזן, אויך בעזיצען בזמן הגלות, און איהם דערהויבען העכער פון אלעמען נאך דער גאולה.

אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה. אב״ג ית״ץ

איך בעט דיך דו זאלסט מיט דער קראפט פון דער גרויסקייט פון דיין רעכטער האנד אויפבינדען די גלות־שטריק פון דער וואס איז אנגעבונדען אן דעם אייביגען לעבען.

---

*) היות שפי׳ המלות של תפלת אנא בכח אינו מבואר יותר בפרטיות בדא״ח הנגנו מעתיקים פי׳ המלות כפי שנתפרש ב„הקריאה והקדושה״ שי״ל באמריקא בשנות מלחמת עולם השני׳ ע״י אגודת חסידי חב״ד, בפיקוחו של כ״ק אדמו״ר מוהריי״צ נ״ע. וש״נ שם המחבר „ג. זרחי״. וראה „תולדות חב״ד בארה״ב״ ע׳ שדמ. המו״ל.

קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא. קר״ע שט״ן

נעהם אן די תפלות פון דיין פאלק, שטארק אונז און רייניג אונז בשעת מיר זענען אין גלות אונטער דיין פיהרערשאפט אלס פורכטבארער, און וואס תפלה איז דאן די איינציגע עבודה ביי אונז.

נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם. נג״ד יכ״ש

מיר בעטען דיך, שטארקער ג־ט, אז די וואס פרעדיגען אחדות הבורא זאלסטו אפהיטען ווי מען היט דעם שווארץ־אפעל פון אויג, און וואס צווישען א וועלט וועלכע איז געגנעריש צו דער אמונה אין דיין אחדות, קען דאס טהון נור אזא גבור ווי ג־ט ב״ה.

ברכם טהרם רחמי צדקתך תמיד גמלם. בט״ר צת״ג

בענש זיי אין אלעס וואס זיי טהוען מיט פרנסה; רייניג זיי גייסטיג זיי זאלען דיין ברכה ווערטה זיין, און גיב זיי שטענדיג און אלעמען די רחמנות פון דיין גערעכטיגקייט אפילו ווען זיי פערדיענען דאס ניט.

חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך. חק״ב טנ״ע

בשעת דער גאולה, ווען דו וועסט צו דער גאנצער וועלט בעקאנט ווערען אלס דער שטארקסטער און הייליגסטער, און ווען פון דיינע צוזייהטע, צושפרייטע קינדער וועסטו צוריק אויפשטעלען א פעראייניגטע גרויסע געמיינדע, זאלסטו זי פיהרען מיט דעם איבערפלוס פון דיין גוטסקייט ווייל זיי וועלען זיך דאן נוטיגען אין אזא איבערפלוס פון דיין גוטסקייט.

יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדושתך. יג״ל פז״ק

ווען דו וועסט גרויס ווערען אלס דער איינציגער ג־ט ביי אלע פעלקער פון דער וועלט, זאלסטו זיך מעהר ווי צו אלעמען קעהרען צו דיין פאלק וועלכע האבן אימער אנערקענט דיין הייליגקייט און פיעל פריהער ווי די אנדערע פעלקער האבען דאס איינגעזעהען.

שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות. שק״ו צי״ת

פערנעהם אונזערע תפלות און דערהער אונזער געשריי אהן תפלות, ווייל פאר דיר זענען ענטפלעקט אלע פערבארגענע זאכען און דו ווייסט אז אויך די וואס שרייען סתם און ווייסען ניט פון תפלה צו טהון, זענען צוליב דעם ביטערען גלות ניט שולדיג אין זייער אונווייסענהייט.

הקריאה והקדושה, תמוז תש״א

רבון העולמים

הסעיפים: א. הכהנים בעבודתם, ולוים בדוכנם, וישראל במעמדם [א. ענינם, ב. צריך ללכת בכל הקוים ללחום בנה״ב, ג. כהנים — אהבה מצד קירוב: אהבה בתענוגים: חכמה, ד. לוים — אהבה מצד ריחוק: אהבה כרשפי אש: בינה: שמחה, ה. כהנים ולוים בתפלה, ו. ישראל במעמדם בתפלה, ז. ענינם בהקרבנות — עבודה רוחנית, ח. צ״ל התכללות כולם, ט. עבודת הלוים מגיע למעלה ליותר מכהנים, י. לעת״ל יהיו הלוים כהנים, יא. טעם שלא נא׳ לוים במשמרותם] **ב.** שיח שפתותינו כאילו הקרבנו כו׳ במועדו [א. לימוד תורת הקרבנות הוא גדר דקרבן, ב. התפלה עצמה הוא גדר קרבן] **ג.** ונשלמה פרים שפתינו [א. נשלמה ל׳ שלימות, ב. חילוק בהמעל׳ דפרים ושפתינו, ג. שלימות הקרבנות לעת״ל דוקא] **ד.** ונאמר זאת התורה גו׳ השלמים.

א. הכהנים בעבודתם, ולוים בדוכנם, וישראל במעמדם:

(א) ענינם:

בהקרבת הקרבנות הי׳ צ״ל כהנים לוים וישראלים, כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם וישראל במעמדם, דבכדי שיהי׳ העלאת הבהמה צ״ל ע״ז המשכה מלמעלה וזהו שהי׳ צריכים להקדיש את הקרבן שזהו המשכת הארה מלמעלה מבחי׳ קדש עליון שיהי׳ ע״ז העלאת הקרבן כו׳ וכמ״ש במ״א, וכמו״כ הוא שהעבודה וההקרבה הוא ע״י הכהן דכהנים שלוחי דרחמנא אינון שהמשיכו אור מלמעלה והו״ע ימין מקרבת דכהנים הן בחי׳ קו הימין שיהי׳ העלאת הבהמה כו׳,

ולוים בדוכנם הוא בחי׳ קו השמאל וכמ״ש ועבד הלוי הוא שזהו העלאה מלמטלמ״ע כו׳,

וישראל במעמדם הוא קו האמצעי והוא עיקר ההמשכה ולכן העיקר הוא המעמדות וכמא׳ אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, קיום השמים וארץ הוא בתוס׳ אור הנמשך בעולם מבחי׳ עצמות אוא״ס והוא ע״י המעמדות דוקא וכנ״ל שעיקר ההמשכה דאוא״ס הוא ע״י קו האמצעי כו׳.

ס׳ המאמרים פר״ת ע׳ קפט

(ב) צריך ללכת בכל הקוים כדי ללחום בנה״ב:

מה שבהקרבת הקרבנות הי׳ צ״ל ג׳ דברים, כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם וישראל במעמדם. כי הנה הקרבן הי׳ העלאת נפש הבהמה שתתברר ותעלה בשרשה,

---

1) ועיי״ש דזהו ג״כ הג׳ קוין תורה עבודה וגמ״ח. ולכן בתי כנסיות ובתי מדרשות נק׳ מקדש מעט דממשיכים גילוי אוא״ס ע״י תורה עבודה וגמ״ח ע״ד שהי׳ נמשך גילוי אוא״ס בביהמ״ק ע״י כהנים לוים וישראלים. המו״ל.